

Του Μοιράρχου ε.α.: **Σεραφείμ Αθανασίου**

Οι παραξενιές της τρίτης ηλικίας

Σήμερα θα ασχοληθώ με την ...τρίτη ηλικία.

Οι γέροι -όλοι οι γέροι-, θέλουν δε θέλουν είναι ένα ασήκωτο βάρος στους νεότερους, ιδιαίτερα όταν συστεγάζονται, έστω κι' αν συγκατοικούν με τα πιο αγαπημένα και προσφιλή τους πρόσωπα!

Οι παραξενιές αυτών δίνουν και ...παίρνουν σε βαθμό ανυπόφορο!

Οποιαδήποτε σε εκείνους προσφορά και με οποιαδήποτε αγαθή προαίρεση δίδεται, τους είναι αδιάφορη, και πολλές φορές τη δέχονται (οι γέροντες) με επιφύλαξη και σκεπτικισμό!

Πρέπει να το καταλάβουμε -εμείς οι γέροι- πως δεν φταίνε τα παιδιά μας ή τα εγγόνια μας αν κάτι δεν πάει καλά με μας.

Τις «κλωτσιές» του γαϊδάρου τις δέχονται τα πόδια μας, αλλά εμείς το σαμάρι... δέρνουμε! Άλλωστε το λέει και η παροιμία. «Φταίει ο γάιδαρος και δέρνουμε το ...σαμάρι».

Αφορμή στο να σχολιάσω αυτές τις παραξενιές, πήρα, από μια επίσκεψη σε σπίτι άρρωστου φίλου μου, τον οποίο και βρήκα σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση.

Σύζυγος και θυγατέρα με καλοσύνη και μέγιστο ενδιαφέρον του πρόσφεραν τα πάντα, προκειμένου να απαλύνουν ένα πράγματι δυνατό σωματικό του πόνο. Αυτός όμως -ο καλός και προς όλους ευγενής δικός μου φίλος- όχι μόνο δεν έμεινε ευχαριστημένος από την περιποίηση προσφιλών του προσώπων, αλλά τα...φώναζε και από πάνω, σχεδόν τα έβριζε, βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες και αφορμές.

Δεν του άρεσε το φαγητό επειδή -έλεγε- ήταν...ανάλατο. «Βάλε όσο αλάτι θέλεις εσύ, Χριστιανέ μου». Δεν ήθελε να πάρει στην ώρα τους, τα χάπια του. «Μα πως θα γίνεις καλά βρε ...γεροπαρατακίε»;

Δεν επέτρεπε να του αλλάζουν, όχι τον ...αδόξαστό του -γιατί εκείνον του τον άλλαξα εγώ με τις φωνές μου -αλλά τα σεντόνια του κρεβατιού του, που μύριζαν ιδρώτα και άλλα ίσως ακάθαρτα νερά της αποκλειστικής δικής του ...βροχής.